

smukt og kønt, om Rigsdagen overfor de Børn, der her er Tale om, kunde faa den Endrægtighed frem, som det ærede Medlem Hr. Tange talte om forleden Dag. Jeg har med Interesse hørt paa de Udtalelser, som blev fremsat af den højtærede Indenrigsminister, og jeg vil anerkende, at den højtærede Indenrigsminister ikke var uvillig til at tage en Forhandling op for at faa et Resultat ud af dette Lovforslag. Jeg vil haabe, der maa komme et Resultat ud deraf. Jeg er dog ikke helt overbevist om, at der kommer et godt Resultat ud af det, hvis man i alt for høj Grad skal lægge Vægten netop paa det Punkt, hvor den højtærede Indenrigsminister og ogsaa det ærede Medlem Hr. Hedegaard vilde have den lagt, saaledes at man overvejende fremdrager de økonomiske Hensyn og stiller de økonomiske Vanskeligheder op. Jeg vil, saavel som ethvert andet æret Medlem af dette Ting, indrømme, at vi her i Landet saa sandt ikke i dette Øjeblik har Raad til at rutte med noget som helst. Vi har Grund til at spare alt, hvad spares kan. Deri er jeg enig. Men jeg er absolut ogsaa af den Opfattelse, at naar der er Tale om en Foranstaltning af den Art som den, vi behandler i dette Øjeblik, skal man ikke i den Grad først og fremmest stille det økonomiske op og se paa, om man nu har Raad til dette. Det kunde maaske være rimeligt, at man overvejede det nøjere andre Steder end med Hensyn til det, der her er Tale om; dette vil jeg gerne sige. Det er en god Gerning at besøge Enker og faderløse, og jeg vil for mit Vedkommende lægge Folketinget stærkt paa Sinde, at de nævnte Betragtninger bør man se bort fra i dette Øjeblik.

Lovforslagets Enkeltheder skal jeg ikke i særlig Grad komme ind paa. Jeg er i det store og hele enig i den Affattelse, Lovforslaget har, og de enkelte Ændringer, Forslagsstillerne har foretaget i det Lovforslag, Folketinget behandlede i 1920, er jeg ogsaa tilfreds med. Navnlig vil jeg pege paa en rent praktisk Ting, en gavnlig Ting, nemlig at man ogsaa for Fremtiden bør anvende den samme Fremgangsmaade som her, saaledes at man, naar man skal optrykke et Lovforslag med nogle Afvigelser fra dets tidligere Form, da angiver Ændringerne med Kursivskrift ligesom her. Det er en Nemhed og en Behagelighed for dem, der skal have med Sagen at gøre, at man straks kan se, hvad der er forandret i det oprindelige Forslag.

Endelig vil jeg gøre den Bemærkning — og det er en praktisk Bemærkning, som jeg ikke vil have opfattet som Udtryk for

Uvillie mod selve det Princip, der er nedlagt i Lovforslaget —, at jeg personlig ikke er helt overbevist om, at de tre Skalaer, der her er opført for Enker og Enkemænd, boende henholdsvis i København, Frederiksberg, Gentofte, Købstæderne og Marstal og endelig Landkommunerne, er de rigtige. Man har naturligvis fastsat disse Satser ud fra den Betragtning, som er gjort gældende i mangfoldige andre Love, navnlig i Lønningslove og Aldersrenteloven o. s. v., at det er dyrest at leve i København, Gentofte og Frederiksberg, knap saa dyrt i Købstæderne og billigst paa Landet. Jeg indrømmer, at nogle Livsfornødenheder er dyrest i København, først og fremmest Huslejen, men Levevilkårene er omtrent lige dyre, naar der er Tale om Mad; det samme gælder saa noget nær ogsaa, naar Talen er om at købe Klæder, og naar Talen er om Brændsel, er Udgiften efter min Formening større paa Landet end i København, idet man antagelig skal bruge mere Brændsel paa Landet, hvor Familierne bor hver for sig, og hvor Husene ikke er saa lune og saa godt bygget som i en Storby som f. Eks. København. Jeg vil derfor gerne, naar Sagen kommer i Udvalg, have det Spørgsmaal overvejet, om de i Forslaget fastsatte Satser er de rigtige. Man har vel sagtens tænkt sig, at paa Landet lever man billigere og køber billigere, men det er formentlig et Forhold, som hører Fortiden til, og naar man taler om den Godgørelse og Hjælpssomhed, som, det indrømmer jeg, i gamle Dage udvistes paa Landet overfor den Klasse Mennesker, der her er Tale om, saa er det min Mening, at den nu praktisk talt er omtrent forsvundet.

Jeg vil slutte, ligesom jeg begyndte med indtrængende at lægge Tinget paa Sinde, at man bør gennemføre dette Lovforslag og faa et Resultat ud deraf, til Gavn for de Børn, der her er Tale om.

Ordføreren for Forslagsstillerne (L. D. Rasmussen): Jeg kan udvide den Tak, jeg har at bringe Ministeren, til ogsaa at omfatte de ærede Ordførere, der har stillet sig velvilligt overfor Lovforslaget. Jeg synes, der vistes en lille Smule for ringe Velvillie af Ordføreren for Venstre, det ærede Medlem Hr. Hedegaard, at den endda var lidt ringere end Ministerens, men jeg vil alligevel opfatte Forholdet saaledes, at der som Helhed er Velvillie overfor Lovforslaget.

Tanken om en glidende Skala, som er kommet frem igen, var stærkt fremme i Udvalget i 1920, og den vil vel ogsaa komme